

Nagovor ob otvoritvi razstave slikarske kolonije

Avtor: mag. Viktor Žakelj

Spet smo v tem lepem razstavnem prostoru, tako kot že vrsto zadnjih let, a današnja prireditev je malce drugačna, namreč, sodi v eno od sklepnih dejanj v jubilejnim Trubarjevem letu.

Kolonija je že res tradicionalna; Beeru uspe leto za letom zbrati nove in nove mojstre čopiča. Za nas, ki verjamemo v veličino reformatorjev in reformacijo, kot osrednje versko in kulturno ter nenazadnje tudi politično dejanje tam na začetku slovenske etnogeneze, je ta kolonija pomembna vsaj zaradi dvojega:

prvič, protestantstvo ima nek specifičen odnos do likovne umetnosti sploh. Izhaja iz prepričanja, da morajo biti božji hrami mesto za srečanje vernika z Bogom, da po stenah cerkva ne sme biti ničesar, kar bi motilo vernika pri srečanju s Stvarnikom – to gledanje je sčasoma izoblikovalo posebno protestantsko arhitekturo in opremljenost protestantskih cerkva, ki je asketska, odlikujejo jo čiste linije, vse je funkcionalno, ... vernika notranjost protestantskih cerkva usmerja k božjemu.

Naše društvo in tukajšnja evangeličanska cerkev pa organizirata likovno produkcijo, vrsto umetnosti, ki v zgodovini protestantstva ni igrala posebno vidne vloge, kot napr. glasba. Pa vendar, umetnost, ki nastaja v tej vsakoletni koloniji zaznamuje vsaj dvojje:

večina umetnikov se prvič sreča s to Prekmursko pokrajino, ki je – priznajmo – nekaj posebnega,

in dalje, umetniki se praviloma tudi prvič srečajo z ljudmi, ki so evangeličani po prepričanju, ki verujejo na protestantski način. To je vendarle srečanje z »drugačnostjo«, ki tako ali drugače zagotovo pušča sled v zavesti umetnikov;

drugič, ta kolonija po naravi stvari širi vedenje o protestantizmu. Nobena skrivnost torej ni, da so se mnogi udeleženci kolonije s to slovensko avtohtono cerkvijo prvič srečali tu v Moravskih Toplicah. Torej: ta slikarska kolonija je najboljša promocija ne le Prekmurja, kot priznane turistične destinacije, ampak tudi kraja kjer domuje evangeličanska cerkev, kjer ljudje živijo versko pluralnost, območje, kjer je verovanje na protestantski način avtohtono verovanje.

Produkti te kolonije pa ne ostajajo le za zidovi te galerije, razstavljeni so bili že v mnogih drugih krajih širom Slovenije in povsod, kolikor mi je znano, so bili prijazno sprejeti. Torej, kolonija opravlja tudi širše kulturno poslanstvo. Počasi prihaja čas, ko bo najbolje, kar je tu nastalo, našlo mesto v neki stalni galeriji, ki bo – spet – Prekmurje afirmiralo kot kraj, kjer je na enem mestu moč dobiti obilo tako za telo kot tudi duha.

Ustvarjalci – hvala! Organizatorji Farkaš, Kokalj, Obal – vztrajajte še naprej!